

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1963 r.

w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz pieniędzy polskich i zagranicznych oraz książeczek oszczędnościowych przez osoby przekraczające granicę państwową oraz na wydatkowanie pieniędzy polskich za granicą.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) w związku z § 32 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137, z 1956 r. Nr 50, poz. 223 i z 1963 r. Nr 26, poz. 155) zarządza się, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o „prawie wydatkowania pieniędzy polskich” w państwach, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach — należy przez to rozumieć prawo wymiany pieniędzy polskich w uprawnionych w tych państwach punktach wymiany walut i wydatkowania waluty zagranicznej uzyskanej z takiej wymiany oraz prawo dokonywania zapłat bezpośrednio pieniędzmi polskimi za usługi i rzeczy, nabywane w punktach uprawnionych do przyjmowania waluty polskiej na zapłatę należności z tego tytułu.

§ 2. 1. Zezwala się obywatelom polskim stale zamieszkałym w kraju na wywóz i wydatkowanie pieniędzy polskich na koszty pobytu za granicą w przypadkach i na warunkach przewidzianych w niniejszym zarządzeniu.

2. Wydatkowanie za granicą pieniędzy polskich, jako stanowiących wówczas wartości dewizowe, traktuje się na równi z wydatkowaniem zagranicznych środków płatniczych.

3. Do rozliczania zaliczek w pieniądzach polskich na koszty podróży i pobytu za granicą stosuje się odpowiednio przepisy o rozliczaniu się z zaliczek w zagranicznych środkach płatniczych na podróże zagraniczne.

2. Ruch podróży.

§ 3. 1. Zezwala się osobom uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na podstawie paszportu lub równoznacznego dokumentu, wystawionego przez władze polskie w kraju, na wywóz pieniędzy polskich:

- 1) do państw, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach:
 - a) w kwocie potrzebnej na koszty służbowej lub prywatnej podróży oraz koszty pobytu w tych państwach w wysokości wymienionej w zaświadczeniu instytucji uprawnionej do dysponowania kwotą na te koszty, przewidzianą w planie obrotów płatniczych z zagranicą, pod warunkiem, że wywóz zostaje potwierdzony na zaświadczeniu przez polski graniczny urząd celny — z prawem wydatkowania wywiezionej kwoty, z tym że w podróży służbowej tylko na cele, w granicach i na warunkach przewidzianych obowiązującymi przepisami o należnościach osób odbywających podróże poza granicami kraju, oraz z obowiązkiem powrotnego przywozu do Polski nie wydatkowanej w podróży służbowej lub prywatnej kwoty pieniędzy polskich i uzyskanych z ich wymiany pieniędzy zagranicznych oraz
 - b) w kwocie do 150 zł do każdego z tych państw, bez względu na to, czy jest docelowym czy tranzytowym w jednym lub obu kierunkach podróży, nie przekraczającej jednak łącznie 600 zł — bez obowiązku uzyskania potwierdzenia wywozu przez polski graniczny urząd celny — z prawem wydatkowania wywiezionej kwoty w tych państwach i z prawem powrotnego przywozu do Polski całości lub części nie wydatkowanej kwoty pieniędzy polskich
 - jeżeli możliwa jest wymiana przez podróżnego pieniędzy polskich na walutę miejscową w uprawnionych punktach wymiany w tych państwach lub dokonywanie zapłat w tych państwach pieniędzmi polskimi w punktach uprawnionych do przyjmowania polskich pieniędzy na pokrycie należności za rzeczy i usługi,
- 2) do jakiegokolwiek obcego państwa (kraju) — w kwocie do 1.000 zł, potwierdzonej w wywozie przez polski graniczny urząd celny na formularzu zgłoszenia do odprawy celnej, z prawem wydatkowania wywiezionej kwoty na polskich stawkach morskich oraz w polskich wago-

nach restauracyjnych i sypialnych na zakup artykułów konsumpcyjnych oraz usług i z obowiązkiem powrotnego przywozu do Polski nie wydatkowanej kwoty.

2. Narodowy Bank Polski:

- 1) sporządza i utrzymuje w stanie aktualności wykaz państw określonych w ust. 1 pkt 1 oraz punktów w tych państwach, uprawnionych według prawa miejscowego do wymiany pieniędzy polskich lub przyjmowania ich na zapłatę za rzeczy i usługi, oraz podaje te wykazy do wiadomości publicznej,
- 2) ustala tryb wystawiania zaświadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a), oraz wykaz instytucji uprawnionych do wystawiania tych zaświadczeń.

3. Pieniądze polskie, wywiezione zgodnie z przepisem ust. 1 pkt 1, a nie wydatkowane w państwach, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, wolno w tej samej podróży wywieźć także do innych państw (krajów), jednak bez prawa wydatkowania ich, zamiany i pozostawiania na obszarze tych innych państw.

4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób wyjeżdżających za granicę na stałe (emigrujących); nie są one uprawnione do wywozu z kraju pieniędzy polskich.

§ 4. Zezwala się osobom przekraczającym granicę państwową na podstawie paszportów lub równoznacznych dokumentów wystawionych za granicą przez władze państw, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach:

- 1) na przywóz pieniędzy polskich w kwocie określonej w imiennym dokumencie nabycia ich w bankach tych państw,
- 2) na powrotny wywóz wyłącznie do państw, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, pieniędzy polskich, przywiezionych z zachowaniem przepisu pkt 1, pod warunkiem ewentualnego odstępowania ich tylko uprawnionym punktom wymiany walut w tych państwach, a ponadto
- 3) na wywóz wyłącznie do państw wymienionych w pkt 2, pod warunkiem w tymże punkcie przewidzianym, pieniędzy polskich:
 - a) gdy wywożona kwota nie przekracza 150 zł — bez udokumentowania wymiany,
 - b) gdy wywożona kwota przekracza 150 zł — za udokumentowaniem pochodzenia nadwyżki z wymiany zagranicznych środków płatniczych w uprawnionym polskim punkcie wymiany walut.

§ 5. Zezwala się na sprzedaż i zakup za pieniądze polskie artykułów konsumpcyjnych i usług w wagonach restauracyjnych i sypialnych państw, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, w czasie przebiegu tych wagonów w Polsce, oraz na wywóz do tych państw pieniędzy polskich uzyskanych z tego tytułu — pod warunkiem ewentualnego odstępowania wywiezionych pieniędzy tylko uprawnionym bankom w kraju przynależności wagonów.

§ 6. Przywóz do kraju w ruchu podróźnych pieniędzy zagranicznych oraz powrotny wywóz tych pieniędzy jest dozwolony z zachowaniem przepisów §§ 26 i 29 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137, z 1956 r. Nr 50, poz. 223 i z 1963 r. Nr 26, poz. 155) oraz § 8 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 31 maja 1960 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy dewizowej do osób czasowo przebywających za granicą lub w kraju oraz zezwolenia dla tych osób na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 51, poz. 244).

3. Pograniczny ruch turystyczny.

§ 7. Przepisy rozporządzenia Ministra Finansów, powołanego w § 6, w zakresie, w jakim zezwalają na przywóz do kraju i wywóz za granicę wartości dewizowych, nie mają

zastosowania do wywozu i przywozu tych wartości w pogranicznym ruchu turystycznym z państwem sąsiadującym.

§ 8. Zezwala się osobom uprawnionym do udania się na pograniczny obszar turystyczny w kraju sąsiadującym na podstawie polskich przepustek lub równoznacznych dokumentów na wywóz:

- 1) pieniądze polskich:
 - a) w kwocie do 150 zł, bez obowiązku uzyskania potwierdzenia wywozu przez polski graniczny urząd celny — z prawem wydatkowania ich na pogranicznym obszarze turystycznym i z prawem powrotnego przywozu do Polski całości lub części nie wydatkowanych pieniędzy polskich lub uzyskanych z ich wymiany pieniędzy zagranicznych, a ponadto
 - b) w kwocie do 1.000 zł — na warunkach określonych w § 3 ust. 1 pkt 2,
- 2) imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych — bez prawa odstępowania tych książeczek za granicą i z obowiązkiem powrotnego ich przywozu do kraju.

§ 9. Zezwala się osobom uprawnionym do udania się na pograniczny obszar turystyczny w Polsce na podstawie przepustek państwa sąsiadującego lub równoznacznych dokumentów:

- 1) na przywóz:
 - a) pieniądze i innych zagranicznych środków płatniczych do kwoty, jaką wymienione osoby są uprawnione wywieźć z państwa sąsiadującego,
 - b) pieniądze polskich w kwocie określonej w imiennym dokumencie ich nabycia w banku państwa sąsiadującego,
- 2) na powrotny wywóz wyłącznie do państwa, z którego dana osoba przybyła, przywiezionych przez nią pieniędzy i innych środków płatniczych, o których mowa w pkt 1, pod warunkiem ewentualnego odstępowania pieniędzy polskich tylko uprawnionym punktom wymiany walut w tymże państwie, a ponadto
- 3) na wywóz wyłącznie do państwa wymienionego w pkt 2, pod warunkiem w tymże punkcie przewidzianym, pieniędzy polskich:
 - a) do kwoty 150 zł — bez udokumentowania ich pochodzenia z wymiany zagranicznych środków płatniczych,
 - b) ponad kwotę 150 zł — za udokumentowaniem pochodzenia nadwyżki z wymiany dokonanej w polskim punkcie wymiany walut.

4. Mały ruch graniczny.

§ 10. Zezwala się:

- 1) osobom uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na określony obszar pograniczny państwa sąsiadującego na podstawie przepustek polskich lub równoznacznych dokumentów — na wywóz każdorazowo pieniędzy polskich do kwoty 50 zł, bez prawa wydatkowania, zamiany i pozostawiania ich za granicą,
- 2) osobom uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na określony obszar pograniczny w Polsce na podstawie przepustek lub równoznacznych dokumentów wystawionych przez władze państwa sąsiadującego — na przywóz pieniędzy zagranicznych do kwoty, jaką wymienione osoby są uprawnione wywieźć z państwa sąsiadującego, oraz na powrotny wywóz tych pieniędzy za granicę.

5. Przepisy końcowe.

§ 11. Przepisy §§ 2—4 oraz 8 i 9 mają odpowiednio zastosowanie, również w przypadku, gdy przedmiotem wywozu i przywozu są czeki opiewające na walutę polską, wystawione przez Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający w kraju uprawnienia dewizowe.

§ 12. Wywóz z kraju pieniędzy polskich oraz wydatkowanie ich za granicą w przypadkach, na cele i w granicach nie objętych zezwoleniem przewidzianym w niniejszym zarządzeniu wymaga osobnego zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 13. 1. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 sierpnia 1956 r. w sprawie zezwolenia na wywóz za granicę i przywóz do kraju polskich pieniędzy w ruchu podróżnych (Monitor Polski Nr 79, poz. 959),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 7 sierpnia 1953 r.

w sprawie posiadania pieniędzy czechosłowackich oraz wywozu z kraju i przywozu do kraju pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim (Monitor Polski Nr A-78, poz. 930).

2. Z dniem wejścia w życie zarządzenia przepisy zarządzenia nr 54 Komisji Dewizowej z dnia 2 listopada 1950 r. w sprawie wywozu z kraju i przywozu do kraju polskich pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim (Monitor Polski Nr A-125, poz. 1549) nie mają zastosowania.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: *J. Albrecht*